

Premis Castellitx 2025

ÀMBIT LITERARI

49è PREMI PERE MULET CERDÀ DE NARRACIÓ CURTA

Magma candent

I

No està escrit enlloc i cap dels dos ho ha arribat a dir en veu alta, però tots dos sabem que aquest viatge és una mena de revàlida, una darrera oportunitat que hem donat a la nostra relació per saber si encara li queda camí per recórrer o si, al contrari, no val la pena malgastar-hi més esforços. Tant en Frederic com jo estem disposats a fer una última gran empenta a la vagoneta on vam pujar fa més de dues dècades i, encara que al davant se'ns presenti un pendent empinat, no deixarem que ens eclipsi. N'hem conquerit uns quants, de cims elevats, i fins avui mai ens ha fet por afrontar-los de cara i amb convenciment. Algunes muntanyes fins i tot les havíem devorat amb xiruques i xiulant, quan l'engament dels primers mesos d'enamorament ens enjovenia l'esperit i sobretot les cames. Altres les hem superades sense adonar-nos-en: la rutina tenaç ha fet la seva feina per nosaltres, i només quan miràvem enrere per fer balanç preníem consciència dels ports de primera categoria que les nostres vides havien coronat. Etapes feixugues, llargues, plenes de ziga-zagues que a voltes hem hagut de fer per camins carreters o fins i tot arromangant-nos els pantalons i amb l'aigua fins als genolls. Ni les adversitats climatològiques ni les altes temperatures ens havien pogut enervar mai... Ni les males llengües ni els punts de vista diferents sobre la infinitat de decisions que cal prendre cada dia en un habitatge compartit. Perquè ho fèiem amb empenta i il·lusió, sense demanar contrapartides, amb aquell convenciment de saber-nos constructors d'un projecte comú que cada jornada era més engrescador i consistent que la jornada anterior. A vegades la vida ens presenta turons pronunciats allí on menys te'ls esperes. Però tot i la duresa d'alguns finals d'etapa en

ports d'alta muntanya, l'endemà al matí hem tornat a tenir sempre a punt tant la bicicleta com la nostra predisposició immaculada per començar a pedalar sense arrugar gens el front. Justament aquella empenta i aquella il·lusió que el pas del temps ha fet esvair i que ara trobem a faltar...

II

A diferència d'alguns regalets dels que sempre he odiat rebre, aquest viatge era realment una necessitat. No era com aquells vestidets o esmorzars o floretes que algun matí –se suposava que de forma totalment espontània i mig improvisada– em trobava a l'habitació quan em despertava... D'alguna manera o altra, sabia perfectament que no eren res més que objectes que en Frederic es treia de la màniga per intentar expiar la culpabilitat quan sabia que me n'havia fet alguna de grossa que no gosava confessar-me. En algunes ocasions acabava descobrint a què responien, encara que fos uns dies més tard i gràcies a comentaris de terceres persones. D'altres dies potser preferia no acabar-ho de saber del tot... Com els odiava, aquells regalets! Ara en Frederic ja sap que se'ls pot ben estalviar, perquè més aviat tenen un efecte contraproductiu. Eren com la bena als ulls que intentava posar-me amb la màxima delicadesa perquè no veiés els plats que acabava de trencar, quan la mirada esporuguida i temerosa ja delatava el sorollam que havia fet la vaixella en esmicolar-se...

Mai ha sabut dissimular gaire, en Frederic. Si algun dia menteix, se li nota; i quan calla mentides, els nervis se'l mengien. No, no calien aquells regalets sanadors... Preferia aquells altres obsequis gairebé invisibles que a vegades podien passar més desapercebuts però que solia rebre com l'aigua de maig després d'uns mesos de sequera... com aquelles mirades de complicitat quan compartim en silenci alguna informació privilegiada en trobades amb altra gent; o aquells mots de suport quan algú intenta encolomar-me un

mort que no em toca; o aquelles moixaines delicades que desperten els meus sentits just abans d'obrir els ulls al matí. Fins i tot aquells menús que –amb menys o més destresa– em trobo els migdies a taula quan arribo cansada de treballar. Sí, aquells petits obsequis sí, que eren i són benvinguts. Els que venen del fons del cor, sense esperar res a canvi, els que no han de comprar ni silencis ni perdons ni comprensió. Però aquest viatge... aquest viatge és molt més que això. Un regal compartit, si es vol. O... sí, és realment una necessitat.

III

No sé ben bé com he arribat fins aquí, però em veig immersa de ple en una espiral que em xucla cap a una destinació que no és la que havia ideat inicialment. Les meves perspectives i els meus projectes han quedat a l'aire i, si fins ara restaven amatents en espera de trobar el moment oportú per materialitzar-se i fer-se realitat, ara es veuen englobats en un immens parèntesi que duu l'etiqueta de pausa però que s'intueix definitiu. Sí, jo mateixa sospito de la seva temporalitat... fa una intensa flaire a permanent, que ni tan sols s'esforça a intentar-se camuflar... A vegades sento alguna veu que em pregunta amb sarcasme: “¿De veritat creus que algun dia encara podràs reprendre aquells camins que un dia vas pensar que podries explotar fins al final i descobrir fins on porten? De veritat?”. És cert que la cruïlla que vaig deixar em queda cada dia més allunyada... i l'embranzida amb què em tiba aquesta nova espiral que m'ha engolit, difícilment em permetrà recular fins a aquells viaranyes que ja començo a enyorar, plena de nostàlgia. El pitjor de tot és que mentre he estat rumiant si el camí pel qual m'han fet avançar darrerament era el que realment em convenia... ara m'adono que ja he avançat molt; fins i tot massa com per decidir fer mitja volta. Fa dies que camino en aquesta direcció. El camí era plàcid, i el paisatge atractiu; potser per això no només no se m'ha fet llarg, sinó que, a més, fins ara l'he anat se-

guint amb entusiasme, sense ni tan sols preguntar-me si era el vial que més em convenia. No, no me'n penedeixo. Cap passa ha estat en fals, ni cap ha estat sobrer. El passeig ha estat eternament millor i molt més gratificant que la inoperància d'aquell estaquirot que tant havia badat, esperant. Sí, he gaudit força, tot aquest temps al costat del Frederic. És de justícia reconèixer-ho. I tota l'estima rebuda mereix ser corresposta. No ha deixat de ser-ho des del primer moment, certament. Per això no mereix un lleig, ni ara ni mai. No, no se'l mereix: seria del tot injust. Mereix només tot l'apreci i amor i estima que ha estat donant fins ara, que no ha estat pas poc. I és justament per això que prefereixo tancar els ulls i deixar que l'espiral em continuï fent giravoltar. I giro, i giro... I torno a girar.

IV

Ningú ens va dir mai que viure en parella fos fàcil; ja ho sé. Però els impactes que rebem en forma d'idil·lis cinematogràfics o dels centenars d'exemples de famílies perfectes que omplen els anuncis publicitaris obvien en excés aquesta part més visceral de les relacions. Tot ho pinten de color de rosa, quan en realitat té una policromia poc definida que li dona mil matisos sempre canviants. És extremadament complicat teoritzar per poder-ne extreure conclusions compartides o consells que ens resultin universalment vàlids. És un joc d'ous. Tot compta. Cada paraula, cada mirada, cada gest, cada silenci. I només que a una d'aquestes peces se li passi pel cap caure fora de la via... descarrila tot el comboi!

Pensava que teníem ja superat aquell estadi complicat que diuen que arriba cap al tercer any de la relació, quan l'enamorament ja s'ha evaporat i toca aprendre a fer suportable –i, si pot ser, fins i tot agradable– la convivència a partir d'aquell instant. Havia arribat a estar convençuda que ens n'havíem sortit, i amb nota... i fins m'hauria atrevit a constatar aquest punt. Però de tant en tant sorgeix alguna situació que posa en un dubte seriós aquesta constatació. El dia a dia ens va començar a castigar: sense ser-ne gens cons-

cients, estàvem davant un degoteig sense fre que anava minant aquella base sòlida que crèiem haver construït en tota la seva plenitud. La convivència s'havia anat desgastant i, com que cap dels dos ens havíem aturat a mirar-la i a omplir de tant en tant el got d'aigua que la regava, ens vam trobar d'un dia per l'altre que se'ns havia assecat del tot i que l'amor s'estava marcint. En aquests casos ja cal que moguis fitxa ràpid... i, per molt que ho facis, tampoc és cap garantia perquè la planta de l'amor sobrevisqui. Hi abocaràs a corre-cuita una regadora sencera i, si estàs de sort, potser aquesta vegada encara salvaràs els mobles... però l'assedegament que haurà passat, ja no li traurà ningú... Nosaltres ja hem abusat un munt d'ocasions de les regadores salvadores del darrer minut; potser per això aquest creuer era, necessàriament, l'última gran regadora. Tota l'aigua que pogués rajar de les aixetes de casa semblava ja insuficient...ens calia un oceà sencer per apaivagar una set que no gosa demanar mai que li serveixin un got d'aigua, per molt que sàpiga que li urgeix...

Sí, el creuer era la nostra darrera carta, com si ens haguéssim obligat a posar-nos uns dies en remull, a alta mar, per certificar que no podíem continuar vivint d'aquelles píndoles d'urgència. Havíem de tornar a aprendre a regar-nos cada dia, dia sí i dia també, i amb el cúmul de nutrients i de fertilitzants i adobs naturals que cada un de nosaltres sap que l'altre necessita. Aquells adobs fets de moixaines i petons, però també de respecte i de comprensió i de tolerància. Només així evitaríem el desenllaç final del qual havíem començat a olorar el tuf, però que cap dels dos estava disposat a acceptar. Si més no, així ens ho hem repetit mirant-nos als ulls durant aquestes darreres setmanes.

V

En algunes ocasions està molt més susceptible del que és habitual, i com que sé que, li digui el que li digui, em respondrà de males maneres, opto per evitar donar-li peu i m'es-

talvio qualsevol pregunta o comentari. Em passa quelcom semblant quan està enganxat a la videoconsola o a l'ordinador jugant: per molt que em digui que “sí”, que “sí”, i que sembli que m'escolta, després m'adono que no s'ha assabentat de res del que li he dit. Per això sempre que està davant d'algun d'aquests aparells, també opto per callar. Si li anava a dir alguna cosa, la callo i me la guardo per a algun altre moment: el silenci com a recurs per evitar la guspira que podria incendiar pallers que tampoc caldria que s'arribessin a encendre. També és veritat, però, que m'agrada la gent que m'escolta. I amb això ja ho dic tot.

Però, aquí, la majoria d'aquests aparells que ens fan d'interferència no hi són. Vull creure que, malgrat els enrenous amb els dits que ens trobem en aquest viatge, compartir amb intensitat aquesta setmaneta amb en Frederic ens funcionarà. Segur que ens ajuda. Aquí tot va a un altre ritme, i els serrells de la relació prenen una altra dimensió. Cada acostament, cada carícia, cada mirada... són el fil que cusen trossos de tela esquinçats. Em recorda una mica aquella primera aproximació que vam fer ja fa una eternitat. Sí, és com quan ens vam conèixer. Amb la petita diferència que tot el que aleshores era innocència i cautela, ara és tosquedat i matusseria. Però la intenció altre cop hi és tota, i quan feia temps que ni tan sols l'ensumàvem, s'agraeix d'una manera especial. I cada mostra d'afecte i cada carícia juganera arriba com un sèrum pixaner que, amb cada gota que vessa a les venes, hi insufla també un bocinet de vida...

VI

El degoteig, afortunadament, continua fluint. És lent però ininterromput. Sense la regularitat del gota a gota que abeura les plantes de l'horta, però amb una constància prou generosa. El més important és que no s'estronqui. M'agrada pensar que, si el líquid no deixa de fluir, s'aniran eixamplant les artèries que alimenten els regs i, de mica en mica, podrem

soldar les perilloses esquerdes que havien aparegut entre les nostres dues grans plaques tectòniques. El fregament entre els dos egos produïa una erosió que ens castigava constantment. Ens espantava el sacseig, sí; però sobretot la premonició del que podia arribar a passar. Perquè el terrabastall dels tremolors ens advertien de la magnitud potencial d'un sotrac que tothom volia –i vol encara– evitar.

VII

L'aigua calenta em fa reviure. Sempre ha estat la meva gran aliada. En el mateix moment que em cau al cap o que em pica a l'esquena, m'aporta una estranya sensació reconfortant que em revitalitza en dècimes de segon. És pel que arriba: aquell líquid nou que duu l'energia necessària per activar un cos adormit que s'anava entumint. Però és, també, pel que pren avall: l'aigua s'endú cabòries i maldecaps; desànim i frustracions; cansament i dolors. Tot s'escola desaigüe avall. Tot. I és només aleshores quan em sento alleugerida. Potser només temporalment alleugerida, però alleugerida al capdavall.

Ja ha esdevingut una companya de viatge inseparable, l'aigua calenta. Tant a casa com quan soc fora, procuro no faltar mai a la cita que tenim cada dia cap al capvespre en plegar de la feina... sempre em reconforta, sobretot quan he tingut un dia dur. Tan bon punt les primeres gotes comencen a lliscar damunt el meu cos, l'alleugeriment és instantani. Fa temps que ha estat així. Una pila d'anys. Probablement des de la difícil època de joventut en què, en plena efervescència d'una rebel·lia més eixelebrada que coherent, l'aigua calenta s'enduia avall aquelles llàgrimes d'amargor que em corsecaven per dins fins que no aconseguia expulsar-les.

Podia estar-m'hi hores, sota l'aigua calenta... Sovint tanco els ulls i noto com em carrega les bateries: m'omple d'energia; si més no, la suficient per arribar fins al següent proveïment, l'endemà a aquella mateixa hora. De la mateixa manera que el petit príncep

ja començava a gaudir de la companyia de la guineu hores abans de saber que s'havien de trobar, hi ha tardes en què també jo penso en la dutxa des de moltes hores abans, i això m'ajuda a aconseguir que aquelles hores passin molt més ràpid i no es facin tan feixugues...

VIII

Em sento pesada. Em passa de tant en tant. I no perquè avui hagi menjat més del compte; no, no hi té res a veure. De fet, justament avui he sopat ben poca cosa. Potser per aquesta mateixa pesadesa que duc al damunt. Com un cansament general. Com si hagués caminat molt, tot i que en realitat ni avui ni ahir no he caminat gairebé gens. I m'ho noto a les cames, però també als braços, i a l'esquena i a tot arreu. És un malestar general, que potser podria atribuir a la calor o al canvi de rutines, però que en el fons sé que no és per culpa de cap d'aquests elements; m'hi he trobat altres vegades a ple hivern o després de mesos de continuar amb un dia a dia pràcticament idèntic. Potser el que em pesen són precisament aquestes rutines. I els projectes que fa temps que tinc pendents i que no acabo de materialitzar. Em pesen, també, les obligacions. I els compromisos que, dia sí i dia també, adquireixo amb tota la gent que m'envolta: amb la feina, amb clients i proveïdors, i amb els mateixos caps i col·legues; però també a casa, amb en Frederic i amb mi mateixa en el projecte que compartim. Són determinacions que prenc amb ple convenciment quan és hora de moure fitxa, però que un cop la fitxa s'ha desplaçat, ja comença a generar un rum-rum interior que de seguida acaba fent trontollar tant la fitxa com el tauler per on passeja. I no gaire estona després, com un d'aquests volcans que decideix que ha arribat l'hora d'expulsar tot el brou que fa dies que bull a la seva caldera, ja tot és un sacseig confús que en alguna ocasió m'obnubila i em fa perdre el món de vista.

IX

Aquests dies en Frederic està molt més tranquil; sembla que el simple fet d'estar de vacances ja li prova. Lluny de les pressions laborals i de l'estrès de l'activitat diària, es relaxa i viu sense aquella tensió que l'acompanya tot l'any. Sembla una altra persona. Fins i tot l'enrenou que es forma a cada port cada vegada que ha de baixar tot el passatge sencer del creuer, i que es repeteix unes hores després quan ha de tornar a pujar... S'ho ha pres amb una tranquil·litat sorprenent, relativitzant-ne la magnitud quan algun altre company de viatge s'esverava excessivament. És com si fos un altre... No té res a veure amb en Frederic que m'he trobat algun vespre a casa aquestes darreres setmanes. Al final potser tindrà raó quan assenyala bromejant que tots hauríem de tenir sis mesos de vacances i sis d'activitat laboral, establert ja per llei... Potser sí que aniríem tots més relaxats i a l'hora de treballar seríem tots més productius i rendibilitzaríem molt més cada hora que treballéssim... No ho sé, potser sí... Com que mai no m'ho he arribat a plantejar seriosament... tampoc tinc una opinió molt formada sobre aquest aspecte. De fet, ara pensava que ni tan sols sé si preferiria alternar un mes de feina i un de treball durant tot l'any, de forma successiva, o bé si preferiria fer els sis mesos de feina d'una sola tirada i després desconectar absolutament i desaparèixer durant aquell mig any... Sis mesos donen molt de si! Podria fer viatges que ara em resulten impossibles! És clar que, aquesta de sis mesos de cop, potser tampoc seria una opció que convencés gaire el cap de l'empresa...

X

De la mateixa manera que les vagonetes d'una sínia donen voltes i més voltes en un moviment que es repeteix una vegada i una altra, em fa por que m'engoleixi una espiral de repeticions continuades. Temo ser víctima d'un vertigen flagel·lador a partir del moment en què el nostre dia a dia s'ompli de gestos apresos i de frases ja memoritzades, d'olors ja

familiaritzades i de carícies ja conegudes. I temo, també, que el cúmul de rutines automatitzades i de rols ja assumits ens anul·li la capacitat de reinventar-nos cada dia per avançar cap a nous horitzons que ens allunyin dels camins que hem anat trillant aquests darrers anys. Em fa una enorme basarda, gairebé pànic, ser testimoni directe de l'espectacle lamentable que es pot produir el dia que les inèrcies es cruspeixin totes les il·lusions renovadores i l'energia vitalícia.

Potser si en el seu moment haguéssim decidit ser pares... la criatura o criatures ens haurien aportat aquelles noves dinàmiques que haguessin refrescat la flor que es marcía... Potser. Però no em va semblar mai just tenir fills només per poder trencar rutines! No. Jo mai he tingut despert aquell instint de la maternitat que diuen que a vegades et reclama procrear per poder tenir als braços un d'aquests bebès que durant una pila de mesos només ploren i mengen i dormen. A diferència d'en Frederic, és clar, que hauria volgut ser pare qui sap quantes vegades. Vet-ho aquí el problema! I dels grossos. Potser hauria hagut de cedir, i donar-li com a mínim un dels fills que ens hauria canviat la vida. Però em semblava injust. Amigues i familiars em deien que també era molt egoista de la meua part... però per coherència amb mi mateixa, no podia anar a buscar un infant que no desitjava de la manera que totes –o la majoria– de mares esperen les seves criatures. I al final en Frederic em devia comprendre, perquè un dia –que no recordo amb exactitud quin era, però ja fa uns quants anys– va deixar d'insistir i no en va tornar a parlar mai més.

Sé que, d'alguna manera, la negativa a la maternitat encara cueja i cuejarà per sempre més... I em fa l'efecte que l'enuig indefinit a aquella negativa rebrota i es canalitza encara avui en nombroses rèpliques del dia a dia que ens tornen la por al cos. Com el nadiu d'aquestes illes gregues que tenim ara al davant, totes d'origen volcànic i plenes de bosses de magma bullent just a sota, que ja no construeix perquè sap que algun dia o altre –un dia relativament pròxim– tot el que té al voltant seran cendres, jo tampoc m'he atrevit a

intentar fixar uns fonaments. És probablement la por a la pèrdua, a haver de lluitar contra tantes adversitats, la que ja et fa renunciar a entrar en combat.

És clar que hi ha molta altra gent que ha passat per aquestes circumstàncies i se n'ha sortit d'una manera brillant. I probablement en aquest mateix instant hi ha centenars de milers de dones que, fins i tot sense disposar de tots els mitjans o recursos que jo tinc a l'abast, també s'aventuren en aquesta experiència fantàstica i singular de la maternitat, que difícilment deu ser comparable a cap altra experiència sensorial que et puguin oferir arreu del planeta. Que tants i tants milions de dones hagin estat mare abans que jo, és una realitat que m'hauria d'haver donat la valentia suficient per encarar tot el procés amb la màxima confiança i tranquil·litat... però també sé que quan la panxa em fes nosa i no pogués dormir a les nits, o quan hagués de fer força perquè sortís la criatura, o quan plo- res sense parar i jo no sabés ni els motius ni què havia de fer perquè parés... aleshores estaria sola. De tants i tants milions de dones que ja han estat mare, no n'hi hauria cap que vingués a passar el tràngol per a mi, de manera que l'hauria d'encarar amb tota l'ente- resa i energia que pogués, però hauria de fer-ho jo. Sí, és clar que si tanta gent ja hi ha passat abans i se n'ha sortit, jo també me n'havia de sortir... Però només pensar-hi ja m'agafen tots els mals, què voleu que us digui?! Ja m'ho repeteixen sovint, que soc una patidora, i que em faig mala sang en situacions doloroses abans que aquestes arribin... però no podia deixar de pensar en tot el que comporta ser mare abans de fer el pas, i això em va frenar. Deu ser, simplement, que no se'm va despertar mai el maleït instint, i que en el fons ja havia de ser així...

I si aquest fill només l'havia de tenir per trencar rutines, segur que les podia haver trencat d'una manera més senzilla, com la que tantes vegades em rondava pel cap: po- sant el punt final a la relació i cercant altres mars per on navegar, deixant que en Frederic

pogués buscar la somiada descendència amb alguna altra persona que tingués un projecte de vida similar.

XI

En alguna ocasió no tinc gens clar que hàgim sabut superar aquell entrebanc; sovint crec que l'esvoranc que es va obrir aleshores és més aviat una distància infranquejable que el nostre punt de vista sobre la procreació i la descendència ens impedirà que retallem mai.

Però sempre m'ha sobrepassat, aquesta idea de ser mare, de saber que des del moment en què arribés al món, aquell marrec dependria únicament de mi mateixa, gairebé de forma en exclusiva. M'entrava un cangueli monumental només pensar-hi. I el cúmul de preguntes que m'envaïa a l'instant, em saturava de seguida. Seré capaç, de donar-li tot el que necessita? Seré prou forta, per pair tanta emoció? Seré prou valenta, per afrontar tanta responsabilitat? Tindré prou paciència, per superar totes les situacions complicades que, de tant en tant i amb tota certesa, posaran la seva salut en joc? En definitiva, estic psicològicament preparada per afrontar aquest repte?

Hi havia alguns dies o moments puntuals en què totes les respostes eren afirmatives, i amb contundència. En moltes altres ocasions, però, aquest convenciment era qüestionat fins a extrems insospitables, fins al punt que la suposada convicció quedava ben coberta per les teranyines del dubte. Per això la resposta acostumava a ser la mateixa: Fills? No, gràcies.

I probablement encara hem d'acabar de digerir com a parella la meva negativa a tenir fills... Ja han passat uns anys, però sé que aquells mesos la nostra barca va trontollar molt; una mica massa. Si no va bolcar, va ser només per l'esforç que vam fer tots dos per mantenir l'equilibri... Però sé que al Frederic li va costar assumir-ho. I no perquè fos un

anunci sobtat: mai havia deixat de dir-li que a mi la canalla no em deia ase ni bèstia. Vaja, no només això, sinó que més aviat se'm feia costa amunt pensar en tot el que implicava tenir nens. I ho sabia des del primer moment; no li va ser una novetat. Però el dia que va constatar que sempre havia parlat seriosament i que no canviaria de punt de vista perquè la decisió estava ben meditada i era del tot ferma, no li va resultar fàcil de pair. Gens fàcil. Jo era conscient que, d'alguna manera o altra, l'estava decebent... però tampoc se'm podia acusar de trair-lo. Sempre havia mantingut el mateix posicionament i la coherència m'ha acompanyat fins al dia d'avui. Em sabia greu decebre'l, això sí. I molt.

XII

Sembla una paradoxa que sigui ara quan em qüestiono tot un munt d'aspectes de la nostra relació, ara que fa més de vint anys que fem el camí plegats... però aquesta caminada t'aporta nous paisatges rere cada corba i quan menys t'ho esperes. Sí, pot semblar estrany que els dubtes arribin ara que fa vint-i-tants anys que ho compartim tot; ara que ja hem assimilat les manies i hem après a tolerar els vicis de l'altre; ara que ja sabem interpretar els gestos i ganyotes d'aprovació o de rebuig sense que calguin explicacions complementàries; ara que ja ens coneixem tots els gustos gastronòmics i debilitats musicals... i també els sorolls d'estómac i altres flatulències que, amb menys o més sonoritat, s'escapen de tant en tant dels nostres organismes, així com les olors que desprenen els nostres cossos en cada situació i moment del dia. Dues dècades donen per a molt, certament. Però potser en el fons tampoc és estrany que m'ho plantegi ara. Potser seria pitjor que ens deixéssim endur per les inèrcies i fóssim incapaços d'aturar-nos un instant a avaluar el que hem fet fins a aquest moment i a plantejar-nos si el tipus de vida que hem viscut és el que volem continuar vivint els pròxims anys... No crec que sigui dolent fer una aturada a mig camí per fer balanç. Al contrari: fins i tot deu ser saludable. El problema arriba quan,

fet aquest balanç, precisament et comences a qüestionar si el que realment desitges és reprendre la marxa pel camí per on anaves, seguint en la mateixa direcció... o si més aviat et convé qualsevol altra ruta que t'allunyi de Santa Rutina, l'indret on voldries no haver de pernoctar ni una sola nit més...

Sí, sovint ens trobem diferents cruïlles en les quals toca prendre decisions, fins i tot quan ja fa temps que caminem en línia recta. Potser per això; potser és justament i sobretot quan ja fa temps que camines en línia recta, quan t'adones amb més clarividència que existeixen un munt de camins alternatius que recorren més o menys paral·lels al teu. Rius plens de barquetes que es dirigeixen al mateix oceà. Tots remant en idèntica direcció. I, qui sap si d'una manera encara més planera, condueixen també cap a aquella mateixa destinació on esperes arribar tard o d'hora. Qui ho sap?

No puc deixar de qüestionar-me, tot sovint, si l'ésser humà ha estat realment preparat per compartir amb una sola persona tota una vida. Cada cop em sembla més evident que, contràriament, necessita nombroses persones perquè cada una li porti una part dels valors i sobretot de les experiències múltiples i variades per al seu enriquiment transversal, amb tots els matisos i contrapunts que han de permetre-li una evolució continuada fins a la plenitud. Hi ha tantes persones, amb qui voldria compartir moments! Hi ha tantes persones, de les que voldria saber un munt de coses! Hi ha tantes persones, amb qui voldria passar tardes i dies i setmanes! M'abraçaria i em rebolcaria amb tanta gent... que no sé fins a quin punt la fidelitat té raó de ser; o si aquesta fidelitat que a vegades ens obstinem a procurar és més aviat el suïcidi de les donacions d'estima profunda i d'estímul carnals a altres candidats més enllà de la parella... D'alguna manera o altra, és una renúncia a la plena realització d'un mateix. Perquè hi ha desitjos i assignatures pendents que ni tan sols són compatibles amb la meua vida actual... Com m'ho faré? De veritat m'hauré de resignar a somiar-los, només? I en tindrè prou, somiant-los? O al final algun dia hauré de tren-

car amb tots els ancoratges que em mantenen en el canal per on navego per poder explorar altres rutes alternatives? He de continuar fent cas als cartells que desaconsellen la navegació per rutes desconegudes? O ja ha arribat l'hora d'agafar-me fort al timó i deixar que els vents i l'onatge em balancegin i em diguin cap a altres illes que potser esperen visitants, o cap on bonament els plagui?

Diria que avui la mar estava una mica agitada, perquè em sento una mica marejada...

XIII

No sé quant temps més seré capaç de viure sense moure fitxa. Al capdavant, quan visc dies com aquests darrers... prego per poder continuar així un temps més i, encara que sigui fent la viu-viu, aconseguir mantenir una situació que no em desagradia, tampoc. Conformisme? Potser sí. Por al canvi? Potser també. Ja no sé fins a quin punt desitjo que tot canviï... Amb l'única finalitat d'impedir que se'm cruspeixin les rutines, procuraré introduir les necessàries modificacions a la meua quotidianitat: intentaré viure-la diferent perquè tot continuï igual.

Sí, m'identifico bastant amb aquests illencs grecs que avui en dia habiten aquestes illes volcàniques: sé que pot explotar tot en qualsevol moment... però, mentre aquest instant no arribi, procuraré anar gaudint del que m'ofereix, sabent que jo també he d'anar aportant el millor de mi per no incitar el flux de les cavitats magmàtiques més profundes del volcà...